

**Bryssel, 29. kesäkuuta 2026
(OR. en)**

11280/26

**Toimielinten välinen asia:
2026/0103(NLE)**

**IPCR 73
PROCIV 147
FORETS 102**

YHTEENVETO ASIAN KÄSITTELYSTÄ

Lähtettäjä: Neuvoston pääsihteeristö

Vastaanottaja: Valtuuskunnat

Asia: Neuvoston suositus yhdennetystä maastopalariskien hallinnasta

Valtuuskunnille toimitetaan liitteessä neuvoston 4188. istunnossaan 29. kesäkuuta 2026 hyväksymä neuvoston suositus yhdennetystä maastopalariskien hallinnasta.

NEUVOSTON SUOSITUS

yhdennetystä maastopalariskien hallinnasta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 192 ja 196 artiklan yhdessä sen artiklan 292 kanssa,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Viime vuosina ja erityisesti kesällä 2025 eri puolilla Euroopan unionia oli useita vakavia maastopaloja, mikä korosti kiireellistä tarvetta ryhtyä toimiin tätä kasvavaa vaaraa vastaan. Vaikka ennaltaehkäisy- ja varautumistoimia oli lisätty sekä kansallisella että EU:n tasolla, palaneiden alueiden laajuus oli unionissa ensimmäistä kertaa yhteensä yli miljoona hehtaaria, ja unionin pelastuspalvelumekanismi¹ aktivoitiin useammin kuin koskaan ennen, jotta jäsenvaltioille voitiin antaa apua palontorjunnassa.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös N:o 1313/2013/EU, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, unionin pelastuspalvelumekanismista.

- (2) Viime vuosina maastopalariskit ovat kasvaneet merkittävästi kaikkialla unionissa. Palaneet alueet ovat olleet keskimääräistä suurempia neljänä viidestä viimeksi kuluneesta vuodesta, ja maastopaloista ovat myös yhä voimakkaampia ja laajempia, sillä riskialueet laajenevat ilmastonmuutoksen vuoksi. Tilannetta pahentaa vielä se, että erittäin suuret ja voimakkaat maastopalot, joita on vaikea saada hallintaan perinteisillä palontorjuntakeinoilla, yleistyvät tietyillä maantieteellisillä alueilla, ja tämän kehityssuunnan odotetaan jatkuvan.
- (3) Maastopalot ovat monimutkainen haaste, koska ne voivat aiheuttaa laaja-alaisia vahinkoja yhteiskunnalle, taloudelle, ympäristölle, ilmastolle, infrastruktuurille ja kulttuuriperinnölle. Alueellisista ja paikallisista olosuhteista ja palon laajuudesta riippuen ne voivat johtaa ihmishenkien ja toimeentulon menetyksiin, vahingoittaa merkittävästi omaisuutta ja infrastruktuuria, aiheuttaa maanvyörymiä ja heikentää ilmanlaatua ja ekosysteemejä, ja tämä vaikuttaa kielteisesti maa- ja metsätalouteen, kansanterveyteen ja turvallisuuteen, mielenterveys mukaan lukien, sekä juomavesivaroihin.
- (4) Kohonnut maastopalariski on pääasiassa seurausta useiden tekijöiden, erityisesti ilmastonmuutoksen ja maankäytön muutosten, yhdistelmästä. Ilmastonmuutos lisää ja voimistaa helleaaltoja ja kuivuutta, mikä kuivattaa kasvillisuutta ja tekee siitä otollista polttoainetta maastopaloille. Ilmaston lämpenemisen jatkuessa tilanteen odotetaan pahenevan ja koskettavan yhä suurempaa osaa Euroopasta. Samaan aikaan maankäytöstä luopuminen, maaseudun väestökato ja joillakin alueilla epäasianmukainen maan- ja metsänhoito yhdessä muuttuvien ilmasto-olojen kanssa johtavat biomassan kertymiseen ja yhtäjaksoiseen kasvipeitteeseen. Kun tähän yhdistyy kaupunkien asuinalueiden laajeneminen metsiin ja luonnonvaraisille alueille, ihmiset ja infrastruktuuri altistuvat yhä enemmän maastopalariskeille.
- (5) Maastopalot syttyvät unionissa useimmiten ihmisen toiminnan seurauksena, esimerkiksi huolimattomuuden, tuhopolttojen tai infrastruktuuriin liittyvän toiminnan vuoksi.

- (6) Koko hallinnon kattavalla lähestymistavalla pyritään varmistamaan yhdennetty ja koordinoitu hallinnointi kaikilla tasoilla, jotta voitaisiin edistää maastopalariskien saamista tehokkaasti hallintaan.
- (7) Vastuu maastopalariskien hallinnasta on ensisijaisesti jäsenvaltioilla, alueviranomaisilla ja maankäyttäjillä, ja unioni puolestaan tarjoaa tukea rahoituksen, datan, koordinoinnin ja tietojen vaihdon kautta. Euroopan vaihtelevien maisemien, metsärakenteiden ja ilmasto-olosuhteiden vuoksi maastopalariskien hallintatoimet on mukautettava paikallisiin olosuhteisiin samalla kun hyödynnetään unionin koordinoitua tukea.
- (8) Jotta kasvaviin maastopalariskeihin voitaisiin puuttua tehokkaammin, tarvitaan yhdennetty lähestymistapa, joka kattaa katastrofiriskien hallinnan kaikki osa-alueet eli ennaltaehkäisy, varautuminen, reagoinnin ja palautumisen. Siinä olisi myös otettava huomioon maastopalojen ekologiset, sosiaaliset, taloudelliset ja kulttuuriset ulottuvuudet.
- (9) Suurten maastopalojen yleistyessä ja niiden hallinnan vaikeutuessa reagoitivalmiuksia on vahvistettava parantamalla koordinoitua, yhteentoimivuutta, koulutusta, kalustoa ja analyysivalmiuksia sekä resurssien ja asiantuntemuksen jakamista jäsenvaltioiden kesken.

- (10) Tämä voi edellyttää hallinnon vahvistamista, jotta politiikka olisi varmasti koordinoitua eri hallintotasoilla, sekä yhtenäisempää rahoitusta ja julkisten ja yksityisten investointien liikkeelle saantia riskienhallinnan kaikilla osa-alueilla.
- (11) Palon jälkeistä palautumista edistävillä toimilla olisi pyrittävä varmistamaan, että ekosysteemit ja niiden tarjoamat palvelut sekä paikallinen maa- ja metsätalous saadaan ennalleen ja kärsineet yhteisöt ja elinkeinot toipuvat tavalla, jonka ansiosta välttytään pitkäaikaiselta heikkenemiseltä ja joka tukee kestävästä maankäyttöä samalla kun otetaan huomioon tulevat ilmasto-olosuhteet². Palautumista edistävissä toiminnoissa, joita tuetaan yksinkertaistetulla rahoituksensaannilla, olisi otettava huomioon myös maastopalojen vaikutukset asianomaisiin väestöryhmiin ja pelastustyöntekijöihin. Myös maastopalojen vaikutuksia koskevan datan keräämistä on parannettava, jotta pystytään arvioimaan määrällisesti ympäristölle, yhteiskunnalle ja taloudelle aiheutuneet menetykset ja tukemaan tulevaa riskienhallintaa.
- (12) Maastopalariskit ovat suurelta osin seurausta siitä, miten maata hoidetaan. Joillakin alueilla maaseudun väestökato ja maankäytöstä luopuminen johtavat biomassan kertymiseen ja sellaisiin maisematyyppeihin, joihin liittyy merkittävä rajujen tulipalojen riski. Kannattavien biopohjaisten arvoketjujen kehittäminen metsään perustuvan kestävästä biotalouden puitteissa luo taloudellisia kannustimia aktiiviselle kestävästä metsänhoidolle, joka on olennaisen tärkeää maastopalariskin vähentämiseksi ajan kuluessa ja laajoilla alueilla. Perinteiset käytännöt, jotka vähentävät palokuormaa, kuten kulutus ja laajaperäinen laidunnus, ovat vähentyneet, ja niitä tulisikin tilanteen mukaan edistää osana paikallista maan- ja metsänhoitoa, samoin kuin aktiivisia ja kestäviä metsänhoitotoimia, kuten manuaalista tai koneellista pensaikon raivausta, harvennusta, karsintaa ja puulajien monipuolistamista. Monimuotoisemmat maisemat, joissa on metsiä, niittyjä, viljelymaita ja kosteikkoja, voivat hidastaa maastopalojen leviämistä ja vähentää laajamittaisten palojen todennäköisyyttä.

² Tämä on kuvattu esimerkiksi yhteisen tutkimuskeskuksen vuonna 2026 julkaisemassa katsauksessa *Forest resilience against wildfires*, <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC145919>.

- (13) Mukautuva maankäyttö ja yhdenmukainen kokonaisvaltainen maiseman ja maankäytön suunnittelu ovat olennaisia monikäyttöisten, palonkestävien maisemien luomisessa. Tähän sisältyvät kestävä metsänhoito, maaseudun elinkeinojen tukeminen sekä kohdennetut toimet luonnonvaraisen maaston ja kaupunkien välisillä alueilla, joilla maastopalariskiä voidaan vähentää merkittävästi ennaltaehkäisytoimilla.
- (14) Luonnon suojeleminen sekä huonokuntoisten, kuivuneiden, rikkonaisten tai muuten heikentyneiden ekosysteemien ennallistaminen voi edistää maastopalariskien hallintaa parantamalla ekosysteemien selviytymiskykyä ja vähentämällä ääri-ilmiöiden riskejä ja vaikutuksia. Ennallistamalla kosteikkoja, soita, jokia ja tulvatasankoja voidaan tilanteen mukaan luoda luonnollisia palokatkaisulinjoja ja auttaa vakauttamaan veden kiertokulkua, mikä vähentää maastopalariskiä. Siksi luonnon monimuotoisuuden, vesiresilienssin ja maastopalariskien hallinnan tavoitteet ovat osittain päällekkäisiä, ja niitä tulisi edistää toisiaan tukevalla ja synergiaa luovalla tavalla.
- (15) Maastopalojen seurantaan ja riskinarviointiin liittyy unionissa huomattavia haasteita, joita aiheuttavat esimerkiksi alueelliset puutteet datan saatavuudessa, yhdenmukaisuudessa ja valtioiden rajat ylittävässä yhtenäistämässä sekä kerrannaisriskien, kuten maanvyörymien, ilmansaasteiden ja maaperän eroosion, riittämätön huomioon ottaminen. Tämä rajoittaa ennaltaehkäisyä, varautumista ja reagoimista tehokkuutta.
- (16) Jotta varautumista voitaisiin parantaa vahvistamalla maastopalariskien arviointimenetelmiä, tehostamalla varhaisvaroitusjärjestelmiä ja laajentamalla palokäyttäytymisen mallintamisvalmiuksia, saatavilla olevia tietoja ja välineitä olisi hyödynnettävä paremmin ja järjestelmällisemmin näyttöön perustuvan päätöksenteon tukena.
- (17) Maastopalariskejä voidaan vähentää lisäämällä tietoisuutta ja kannustamalla kansalaisia muuttamaan käyttäytymistään esimerkiksi parantamalla maastopalariskejä koskevan tiedon saatavuutta. Riskien vähentäminen edellyttää myös kohdennettuja viestintästrategioita ja osallistavia lähestymistapoja, joissa otetaan huomioon haavoittuvassa asemassa olevat ryhmät ja erilaiset sosiaaliset kontekstit.

- (18) Yhteisöjen varautumista maastopaloihin olisi vahvistettava osallistavalla tavalla ottamalla mukaan maanviljelijät, metsänhoitajat, paikallisviranomaiset, työmarkkinaosapuolet, kansalaisjärjestöt ja muut sidosryhmät sekä toteuttamalla koulutus- ja tiedotustoimia.
- (19) Maastopalot ovat maailmanlaajuinen ilmiö, joka edellyttää alueellista ja kansainvälistä yhteistyötä erityisesti unionin naapurimaiden kanssa. Alueelliset aloitteet, kuten Cyprus Regional Aerial Firefighting Station (CRAFS), voivat edistää jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä maastopalariskien hallinnassa. Muissakin osissa unionia olisi harkittava muita aloitteita, joilla edistetään jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä maastopalariskien hallinnan alalla.
- (20) Vertaisarviointien, neuvontaoperaatioiden, asiantuntijavaihtojen ja palontorjuntaresurssien ennakoivan sijoittamisen kaltaiset toimet voisivat auttaa lisäämään yhteentoimivuutta, tilannetietoisuutta ja pelastustyöntekijöiden valmiutta. Ne voisivat myös vahvistaa sitoutumista ja parantaa koordinointia jäsenvaltioiden välillä.

- (21) Jotta unionin rahoitusta, teknistä tukea sekä reaaliaikaista tiedon ja datan jakamista – erityisesti maastopalojen käyttäytymisestä – voidaan hyödyntää tehokkaasti, niiden koordinointia on parannettava. Lisäksi päätöksentekoa voitaisiin tarvittaessa parantaa edistämällä yhteistä käsitystä siitä, mitä kansalliset ja alueelliset metsäpaloriskien hallintastrategiat ja toimintasuunnitelmat sisältävät. Unionin data, työkalut ja palvelut, kuten EU:n metsäpalotietojärjestelmä (EFFIS), jota ylläpidetään Copernicuksen hätätilanteiden hallintapalveluissa³, voivat tehokkaasti käytettyinä ja operatiivisiin tarpeisiin sovitettuina auttaa jäsenvaltioita tehostamaan maastopalojen seurantaan, kartoitusta ja riskinarviointia, kun taas kehittyneet mallintamis- ja ennakoimisvälineet, kuten Destination Earth -aloite, voivat parantaa maastopaloriskien mallintamista ja ennakointia.
- (22) Unionin välineillä, kuten elpymis- ja palautumistukivälineellä⁴, tuetaan jäsenvaltioita uudistusten suunnittelussa ja täytäntöönpanossa, hallinnon vahvistamisessa ja maastopaloriskien hallinnan valmiuksien kehittämisessä.
- (23) Unionin pelastuspalvelumekanismilla, johon kuuluvat Euroopan pelastuspalvelureservi, rescEU ja unionin pelastuspalvelun osaamisverkosto, voidaan vahvistaa ennaltaehkäisyä, varautumista ja reagointia helpottamalla yhteistyötä, koulutusta, asiantuntemuksen vaihtoa, resurssien käyttöä ja parhaiden käytäntöjen jakamista jäsenvaltioiden välillä.

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/696, annettu 28 päivänä huhtikuuta 2021, unionin avaruusohjelman ja Euroopan unionin avaruusohjelmaviraston perustamisesta sekä asetusten (EU) N:o 912/2010, (EU) N:o 1285/2013 ja (EU) N:o 377/2014 sekä päätöksen N:o 541/2014/EU kumoamisesta.

⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/241, annettu 12 päivänä helmikuuta 2021, elpymis- ja palautumistukivälineen perustamisesta.

- (24) Unionin tasolla tuetulla tutkimuksella ja innovoinnilla, myös Horisontti Eurooppa - puiteohjelman⁵ avulla, edistetään uusien teknologioiden, operatiivisten ratkaisujen ja maanhoitotekniikoiden kehittämistä. Näiden tulosten käyttöönottoa ja soveltamista maastopalariskien hallinnassa voitaisiin kuitenkin parantaa.
- (25) Tämän suosituksen täytäntöönpanossa olisi otettava asianmukaisesti huomioon jäsenvaltioiden erilaiset maastopalariskiprofiilit, maankäyttötavat ja hallintojärjestelmät,

SUOSITTAA:

Toimenpiteet maastopalojen ehkäisemiseksi maisemanhoidon ja ennallistamisen avulla

1. Jäsenvaltioiden olisi lisättävä ja tarvittaessa laajennettava kannustinmekanismeja, joilla tuetaan kestävään maankäyttöön perustuvaa ennaltaehkäisyä ja ennallistamista paloalttiilla alueilla, ottaen huomioon riskinhallinnan kaikki osa-alueet ja helpottaen hallinnoimiensa EU:n rahoitusvälineiden saatavuutta ja tehokasta hyödyntämistä.

⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/695, annettu 28 päivänä huhtikuuta 2021, tutkimuksen ja innovoinnin puiteohjelman ”Horisontti Eurooppa” perustamisesta, sen osallistumista ja tulosten levittämistä koskevien sääntöjen vahvistamisesta sekä asetusten (EU) N:o 1290/2013 ja (EU) N:o 1291/2013 kumoamisesta.

2. Jäsenvaltioiden olisi edistettävä kestävää metsänhoitoa Euroopan metsien suojelua käsittelevässä ministerikonferenssissa (Forest Europe) määriteltyjen kriteerien ja indikaattorien mukaisesti, ottamalla tarvittaessa ja mahdollisuuksien mukaan tässä yhteydessä käyttöön riskialttiita metsäalueita koskevia paikallisia ennaltaehkäiseviä hoitosuunnitelmia, edistämällä monimuotoisia metsärakenteita ja korvaamalla mahdollisuuksien mukaan helposti syttyviä monokulttuuriviljelmiä vaihtoehtoisilla lajeilla.
3. Jäsenvaltiot voisivat tarvittaessa kartoittaa palokuormaa ja laatia paikallisiin olosuhteisiin sovitettuja palokuorman hallintaohjeita ja -välineitä. Niiden olisi kuultava tässä työssä työmarkkinaosapuolia, metsänomistajia ja metsänhoitajia sekä paikallisviranomaisia. Tältä osin jäsenvaltioiden olisi kansallisten oikeudellisten ja turvallisuutta koskevien vaatimuksien mukaisesti tarkasteltava tarvittaessa kulotusta keinona vähentää palokuormaa maan- ja metsänhoidossa sekä tarkistettava tarvittaessa lupasääntöjään siten, että asianmukaiset turvallisuutta ja ekologista tilaa koskevat suojatoimet voidaan varmistaa.

4. Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa otettava huomioon maastopaloihin liittyvät erityishaasteet yhteisen maatalouspolitiikan strategiasuunnitelmiansa mukaisesti⁶, kun ne julkaisevat ehdotuspyyntöjä räätälöidyistä ratkaisuista yhdennettyyn maastopalariskien hallintaan Euroopan innovaatiokumppanuuksien (EIP-AGRI) puitteissa.
5. Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon maastopalariski laatiessaan kansallisia, alueellisia ja paikallisia luonnonsuojelusuunnitelmia ja -strategioita, kuten luonnonsuojelualueita koskevia kansallisia ennallistamis- ja hoitosuunnitelmia, ja toteuttaessaan ilmastonmuutoksen hillintää ja siihen sopeutumista koskevia toimenpiteitä. Vastaavasti maastopalojen riskinhallintasuunnitelmissa olisi otettava huomioon luonnon monimuotoisuuden suojelua ja ennallistamista koskevat tavoitteet sekä tulevat ilmasto-olosuhteet. Riskitaso huomioon ottaen painopisteen olisi oltava toimissa, jotka edistävät sekä maastopalariskien ehkäisyä että luonnon suojelua ja ennallistamista ottaen huomioon, että terveet, monimuotoiset ja hyvin hoidetut ekosysteemit voisivat vähentää riskejä ja tukea elpymistä.
6. Jäsenvaltioita kannustetaan toteuttamaan toimia, joilla ennallistetaan kosteikkoja, soita, jokia ja tulvatasankoja sekä samalla vähennetään maastopalariskejä, ja tarvittaessa sisällyttämään maastopalariskien hallinta vesienhoitoa koskeviin toimintapolitiikkoihinsa.
7. Jäsenvaltioita kannustetaan tarvittaessa toteuttamaan innovatiivisia maankäyttöön perustuvia maastopalojen ehkäisytoimia, muun muassa luontopohjaisia ratkaisuja, sekä kestävään maatalouteen, kestävään metsänhoitoon ja ilmastonmuutokseen sopeutumiseen liittyviä tehokkaita käytäntöjä, joiden toimivuus on osoitettu muun muassa erinäisissä EU:n rahoittamissa hankkeissa.

⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/2115, annettu 2 päivänä joulukuuta 2021, jäsenvaltioiden yhteisen maatalouspolitiikan nojalla laadittavien, Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto) ja Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto) rahoitettavien strategiasuunnitelmien (YMP:n strategiasuunnitelmat) tukea koskevista säännöistä sekä asetusten (EU) N:o 1305/2013 ja (EU) N:o 1307/2013 kumoamisesta.

Toimenpiteet varautumisen vahvistamiseksi laadukkaamman datan ja tutkimuksen avulla

8. Jäsenvaltioita kannustetaan osallistumaan Destination Earth -aloitteen kehittämiseen ja edistämiseen esimerkiksi pilotoimalla käyttötapauksia maastopalariskien mallintamisessa ja ennakoinnissa.
9. Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa hyödynnettävä paremmin ja järjestelmällisemmin unionin välineitä ja dataa, kuten Copernicus-palveluja ja metsäpalotietojärjestelmää, kansallisia ja alueellisia järjestelmiä täydentäen, jotta maastopalariskien hallinta, varhaisvaroitus ja hankkeiden rahoituspäätökset voidaan perustaa luotettavaan tietoon.
10. Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa päivitettävä maastopalariskien arviointeja ja käytettävä olemassa oleviin menetelmiin tukeutuen parannettuja maastopalokäyttäytymisen analyysityökaluja, jotta voidaan määrittää ennaltaehkäisy- ja varautumisen painopistealueet myös sellaisia alueita varten, joilla luonto-, virkistys-, asumis- ja liikenneverkot sekä kriittisen infrastruktuurin verkot nivoutuvat tiiviisti toisiinsa.
11. Jäsenvaltioiden olisi kehitettävä kansallisten operatiivisten tarpeiden mukaisesti maastopalokäyttäytymisen analysointivalmiuksia ja päätöksenteon tukijärjestelmiä, mukaan lukien innovatiivisten välineiden käyttö maastopalariskien hallintaa varten.
12. Jäsenvaltioiden olisi selvitettävä tarkemmin maastopalojen syitä, jotta syttymiseen vaikuttavat tekijät ja ihmisen toiminnan vaikutukset ymmärretään paremmin.
13. Jäsenvaltioita kannustetaan jatkamaan tutkimusta palonehkäisyyden liittyvistä maankäytön käytännöistä, erityisesti metsänhoidosta, ekosysteemien suojelusta ja ennallistamisesta, laiduntamisesta ja peltometsäviljelystä.
14. Jäsenvaltioiden olisi tarpeen mukaan harkittava sellaisten ratkaisujen ja välineiden hyödyntämistä aiempaa enemmän, joilla vahvistetaan varhaisvaroitussjärjestelmiä ja yhteisöjen varautumista maastopaloihin ilmastonmuutokseen sopeutumista koskevan EU:n mission kautta.

Väestön tietoisuutta ja varautumista koskevat toimenpiteet

15. Jäsenvaltioiden olisi lisättävä maanviljelijöiden, metsänhoitajien, muiden maankäyttäjien ja paikallisyhteisöjen tietoisuutta palon syttymisen riskeistä ja ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä sekä otettava heidät mukaan palojen varhaishavaitsemisvälineiden kehittämiseen ja käyttämiseen.
16. Jäsenvaltioiden olisi edistettävä aktiivisesti pelastajien säännöllistä vuorovaikutusta, jotta voidaan edistää yhteistä eurooppalaista varautumisen kulttuuria.
17. Jäsenvaltioita kannustetaan tutkimaan mahdollisuuksia kehittää nykyisten koulutusjärjestelmien ja opetussuunnitelmien pohjalta lapsille ja nuorille suunnattuja innovatiivisia tiedotuskeinoja, kuten opettavaisia pelejä tai sosiaalisen median kampanjoita, ja asettamaan saataville asiaankuuluvia aineistoja koulutus- ja kansalaisvalistusohjelmia varten.
18. Jäsenvaltioiden olisi kannustettava matkailualan toimijoita, maanviljelijöitä, metsänhoitajia, muita maankäyttäjiä, paikallisviranomaisia ja paloturvallisuusasiantuntijoita tekemään yhteistyötä, jotta matkailijat ja metsässä liikkuvat ihmiset olisivat tietoisempia riskeistä.
19. Jäsenvaltioiden olisi tuettava liiketoiminnan jatkuvuutta edistämällä pienten ja keskisuurten yritysten koulutusta ja tarjoamalla kohdennettua rahoitustukea katastrofien jälkeen. Lisäksi vakuutusyhtiöitä olisi kannustettava maksamaan korvaukset nopeasti.
20. Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa varmistettava, että myös ikääntyneet ja vammaiset henkilöt sekä syrjintää, köyhyyttä tai syrjäytymistä kokevat ihmiset saavat helposti maastopaloriskejä koskevaa asiaankuuluvaa ja osallistavaa tietoa.
21. Jäsenvaltioiden olisi otettava maastopaloriskien hallinta huomioon rakentamisstandardeissa ja aluesuunnittelussa, myös pitäen yhteyttä asiaankuuluviin viranomaisiin, jotta voidaan esimerkiksi hallita maastopaloriskejä luonnonvaraisen maaston ja kaupunkien välisillä alueilla.

22. Jäsenvaltioiden olisi otettava käyttöön toimia, joilla tuetaan paikallisyhteisöjä luonnonvaraisen maaston ja kaupunkien välisillä alueilla ja vahvistetaan varautumista maastopaloriskeihin sekä niitä koskevaa tietoisuutta. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa hyödynnettävä olemassa olevia unionin tason välineitä.
23. Jäsenvaltioita kannustetaan jakamaan aktiivisesti hyviä käytäntöjä ja kokemuksia väestön tietoisuudesta, varautumistoimenpiteistä, palonehkäisystä ja toimista, jotka kattavat katastrofiriskien hallinnan kaikki osa-alueet, muun muassa unionin pelastuspalvelumekanismin osaamisverkoston, kokemustenvaihtotapahtumien ja asiaankuuluvien asiantuntijaryhmien kautta.

Toimenpiteet koordinoitun reagoinnin tukemiseksi

24. Jäsenvaltioiden olisi kerättävä ja jaettava reaaliaikaista dataa maastopalokäyttäytymisestä paloanalyysin parantamiseksi. Asiaankuuluvia paloindikaattoreita olisi käytettävä myös sisäisissä operatiivisissa menettelyissä avun pyytämiseksi sekä unionin tason päätöksenteon tukemiseksi, jotta käyttöön otettuja resursseja käytetään tehokkaasti.
25. Jäsenvaltioiden olisi hyödynnettävä asiantuntijoiden ennakoivaa sijoittamista ja vaihtoa sekä edistettävä hyvien käytäntöjen vaihtamista tarjoamalla henkilöstöä ja asiantuntijoita unionin pelastuspalvelumekanismiin. Niiden olisi myös vahvistettava tukivalmiuksiaan isäntämaana, jotta unionin pelastuspalvelumekanismin välityksellä tarjottava kansainvälinen apu voidaan integroida kansallisiin pelastusjärjestelmiin.
26. Jäsenvaltioiden olisi kerättävä palontorjuntahenkilöstöä koskevaa dataa ja arvioitava työvoimaa ja toiminnallisia valmiuksia koskevat tarpeet ottaen asianmukaisesti huomioon palontorjunnan kausiluonteisuus, jotta voidaan varmistaa riittävän, hyvin varautuneen työvoiman saatavuus.
27. Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa yhdessä työmarkkinaosapuolten kanssa varmistettava pelastajille ja tarvittaessa muille toimijoille turvalliset ja kestävät työolot, muun muassa riittävän koulutuksen, suojavarusteiden sekä fyysiseen terveyteen ja mielenterveyteen myönnettävän tuen avulla.

28. Jäsenvaltioiden olisi tehostettava eri hallintotasojen välistä koordinointia, jotta varmistetaan optimaalinen tilannetietoisuus hätätilanteissa.
29. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava riittävien resurssien saatavuus, myös hyödyntämällä tarvittaessa unionin varoja. Unionin varojen käytöllä olisi tarpeen mukaan tuettava asiaankuuluvien resurssien tasapainoista maantieteellistä jakautumista unionissa ja varmistettava riittävä kattavuus ja asianmukaiset reagointiajat kaikilla EU:n alueilla.
30. Jäsenvaltioiden olisi jatkossakin tarjottava palontorjuntakalustoa ja -asiantuntemusta Euroopan pelastuspalvelureserviin, jos tämä on oikeassa suhteessa niiden riskiprofiiliin ja valmiuksiin. Tämä ei koske yksinomaan kalustoa, jota hankitaan unionin varoilla.
31. Jäsenvaltioiden olisi pyrittävä parantamaan palontorjuntakaluston yhteentoimivuutta, mukaan lukien palontorjunta-alan terminologia ja operatiiviset menettelyt, erityisesti raja-alueilla. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi pyrittävä tukemaan EU:n strategista riippumattomuutta reagointivalmiuksien alalla.

Palon jälkeistä palautumista edistävät toimet

32. Jäsenvaltioiden olisi kerättävä lisää monialaista ja sosiodemografista dataa, jotta maastopalojen fyysisiä, taloudellisia ja terveyteen liittyviä vaikutuksia voidaan määrittää ja arvioida, tarvittaessa myös toiminnallisen ja ympäristöaltistuksen osalta.
33. Jäsenvaltioiden olisi määriteltävä palon jälkeistä palautumista edistävät toimet ja menettelyt, myös fyysiseen terveyteen ja mielenterveyteen myönnettävän tuen suhteen, jotta paikallisyhteisöjä voidaan ohjata kohti kestäväää ja osallistavaa palautumista ja auttaa varmistamaan, että ne ovat tulevaisuudessa selviytymiskykyisempiä.

Hallintoa ja rahoitusta vahvistavat toimenpiteet

34. Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa suunniteltava ja varattava pitkän aikavälin rahoitusta maastopalariskien hallinnan kaikkia osa-alueita varten kiinnittäen erityistä huomiota ennaltaehkäisyyn ja varautumiseen. Niitä myös kannustetaan hyödyntämään niin kansallisella kuin unionin tasolla käytettävissä olevia rahoitusmahdollisuuksia välttämättä kuitenkin tarpeetonta hallinnollista rasitetta. Komission ja jäsenvaltioiden olisi lisättävä tietoisuutta käytettävissä olevista rahoitusmahdollisuuksista.
35. Jäsenvaltioiden olisi harkittava kannustamista yksityiseen vakuuttamiseen maastopalariskien ja muiden ilmatoriskien varalta, jotta voidaan vähentää taloudellisia tappioita ja katastrofien julkiselle taloudelle aiheuttamaa painetta sekä tukea palautumista. Tätä voidaan edistää esimerkiksi kannustamalla vakuutusyhtiöitä huomioimaan sopeutumisen, varautumisen ja ehkäisytoimet vakuutusmaksuja määriteltäessä, hyödyntämällä julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksia tai jakamalla riskejä talouden toimijoiden kesken, esimerkiksi siirtämällä riskejä pääomamarkkinoille.
36. Jäsenvaltioiden olisi kehitettävä yhteistyössä asiaankuuluvien viranomaisten kanssa alueellisiin, kansallisiin tai paikallisiin olosuhteisiin soveltuvia yhdennettyjä maastopalariskien hallintastrategioita ja toimintasuunnitelmia.
37. Jäsenvaltioiden olisi omaksuttava uusia teknologioita ja innovaatioita ja otettava ne käyttöön, myös hyödyntämällä tarvittaessa asiaankuuluvien EU:n ohjelmien puitteissa myönnettäviä valmiuksien kehittämisavustuksia.
38. Jäsenvaltioita kannustetaan hyödyntämään kattavasti unionin aloitteiden kautta annettavaa tukea vahvistaakseen varhaisvaroitusjärjestelmiä, riskinarviointia, tietojen ja hyvien käytäntöjen vaihtoa, yhteisöjen varautumista ja muita määritettyjä painopistealueita.

Kansainvälistä toimintaa vahvistavat toimenpiteet

39. Jäsenvaltioiden olisi pyrittävä vahvistamaan entisestään maastopalariskien hallintaa koskevaa yhteistyötä kansainvälisten kumppanien kanssa.

40. Jäsenvaltioita kannustetaan edistämään ja luomaan synergioita sellaisten aloitteiden tukemiseksi, joilla voitaisiin edistää jäsenvaltioiden yhteistyötä maastopalojen riskienhallinnassa.
41. Jäsenvaltioiden olisi jatkettava yhteistyötä Forest Europe ja sen hiljattain perustaman metsiin kohdistuvia riskejä koskevan FoRISK-välineen kanssa ja toimittava tarvittaessa yhteistyössä asiaankuuluvien kansainvälisten aloitteiden kanssa, joita ovat esimerkiksi YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestön (FAO) ja YK:n ympäristöohjelman (UNEP) yhdessä kehittämä Global Fire Management Hub -aloite. Näin ne voivat edistää yhdennettyä maastopalariskien hallintaa koskevien valmiuksien kehittämistä ja tietojen vaihtoa.

Tehty Luxemburgissa

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja